

Wolfgang Herrndorf

Tsjik

Roman

Vertaling Pauline de Bok

Cossee
Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling
een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Deze uitgave is mede tot stand gekomen
dankzij een subsidie van het Goethe Instituut.

Oorspronkelijke titel *Tschick*
© 2010 Wolfgang Herrndorf
en Rowohlt Verlag GmbH, Berlijn
Nederlandse vertaling © 2011 Pauline de Bok
en Uitgeverij Cossee BV, Amsterdam
Omslagillustratie © Kevin Fitzgerald, Stone / Getty Images
Boekomslag Marry van Baar
Foto auteur Mathias Mainholz
Typografie binnenwerk Aard Bakker
Druk HooibergHaasbeek, Meppel

ISBN 978 90 5936 330 4 | NUR 302

Voor mijn vrienden

Dawn Wiener: I was fighting back.

Mrs. Wiener: Who ever told you to fight back?

Todd Solondz, *Welcome to the Dollhouse*

1

Eerst is er de geur van bloed en koffie. De koffiemachine staat op tafel en het bloed zit in mijn schoenen. Om eerlijk te zijn, het is niet alleen bloed. Toen de oudste 'veertien' zei, heb ik in m'n broek gepist. Ik heb de hele tijd scheef op de kruk gehangen en me niet verroerd. Ik was duizelig. Ik probeerde eruit te zien zoals ik dacht dat Tsjik er waarschijnlijk uit zou zien als iemand 'veertien' tegen hem zei, en toen heb ik uit angst in m'n broek gepist. Maik Klingenberg, de held. Daarbij heb ik geen idee waarom ineens die paniek. 't Was toch de hele tijd duidelijk dat het zo ging aflopen. Tsjik heeft gegarandeerd niet in z'n broek gepist.

Waar is Tsjik trouwens? Op de snelweg zag ik nog hoe hij op één been de bosjes in hinkte, maar ik schat dat ze hem ook te pakken hebben gekregen. Op één been kom je niet ver. Ik kan het de agenten natuurlijk niet vragen. Want, als ze hem niet hebben gezien, dan is het, logisch, beter er helemaal niet over te beginnen. Misschien hebben ze hem wel niet gezien. En van mij zullen ze het zeker niet horen. Al martelen ze me. Hoewel de Duitse politie,

geloof ik, niemand mag martelen. Dat mogen ze alleen op tv en in Turkije.

Maar volgezeken en bebloed op het bureau van de snelwegpolitie zitten en vragen over je ouders beantwoorden is ook niet bepaald een doorslaand succes. Misschien zou martelen wel heel aangenaam zijn, dan had ik op z'n minst een reden voor mijn paniek.

Het beste is mond dicht, zei Tsjik. En dat zie ik precies zo. Tenminste, nou het toch allemaal niks meer uitmaakt. En mij maakt het allemaal niks meer uit. Nou ja, bijna allemaal. Tatjana Cosic bijvoorbeeld maakt me natuurlijk wel uit. Hoewel ik nu al behoorlijk lang niet meer aan haar gedacht heb. Maar nu ik hier op die kruk zit en buiten de snelweg voorbijraast en de oudste agent al vijf minuten achter bij de koffiemachine staat, water bijvult, het er weer uitkiept, op het knopje drukt en het apparaat vanonder bekijkt, terwijl elke imbeciel kan zien dat de stekker van het verlengsnoer er niet in zit, nu moet ik weer aan Tatjana denken. Want om precies te zijn was ik hier niet geweest als Tatjana er niet geweest was. Hoewel ze met de hele zaak niks te maken heeft. Is het onduidelijk wat ik hier zeg? Ja, jammer dan. Ik probeer het later nog een keer. Tatjana komt in het hele verhaal überhaupt niet voor. Het mooiste meisje ter wereld komt er niet in voor. Op de hele reis stelde ik me steeds voor dat ze ons kon zien. Hoe we boven het korenveld uit keken. Hoe we met de stapel slangen op de vuilnisbelt stonden als de grootste idioten... Ik beeldde me steeds in dat Tatjana achter ons stond en zag wat wij zagen, en blij was als wij blij waren. Maar nu ben ik blij dat ik het me alleen maar heb ingebeeld.

De agent trekt een groene papieren handdoek uit een handdoekenhouder en geeft die aan mij. Wat moet ik daarmee?

De vloer dweilen? Hij pakt met twee vingers zijn neus vast en kijkt me aan. Aha. Neus snuiten. Ik snuit m'n neus, hij glimlacht vriendelijk. Dat met die marteling kan ik wel uit m'n kop zetten. Maar waar moet ik nu met die zakdoek heen? Ik kijk zoekend de vloer rond. Het hele bureau is met grijs linoleum bedekt, net zoals de gangen naar onze gymzaal. Het ruikt ook een beetje zo. Pis, zweet en linoleum. Ik zie Wolkow, onze gymleraar, in trainingspak door de gangen veren, zeventig jaar, afgetraind: omhoog, jongens! Hop hop! Het geluid van zijn zuigende stappen op de vloer, in de verte gegiechel uit de meisjeskleedkamer en Wolkows blik die kant op. Ik zie de hoge ramen, de banken, de ringen aan het plafond, die we nooit gebruikten. Ik zie Natalie en Lena en Kimberley door de zijingang van de zaal komen. En Tatjana in haar groene trainingspak. Ik zie haar wazige spiegelbeeld op de vloer van de zaal, de glitterbroeken die de meisjes tegenwoordig altijd dragen, de bovenstukjes. En dat de laatste tijd de helft in dikke wollen truien gymt, en minstens drie hebben altijd een doktersverklaring. Hagecius Lyceum Berlijn, tweede klas.

'Ik dacht vijftien?' zeg ik en de agent schudt zijn hoofd.

'Nee, veertien. Veertien. Hoe staat het met de koffie, Horst?'

'Koffie is kapot,' zegt Horst.

Ik wil mijn advocaat spreken.

Dat was de zin die ik nu waarschijnlijk moest zeggen. Dat is de juiste zin in de juiste situatie, zoals iedereen weet van de tv. Maar dat is zo makkelijk gezegd: ik wil mijn advocaat spreken. Dan lachten ze zich waarschijnlijk dood. Het probleem is: ik heb geen idee wat die zin betekent. Als ik zeg, ik wil mijn advocaat spreken en ze vragen: 'Wie wil je spreken? Je advocáát?' – wat moet ik dan antwoorden? Ik heb m'n hele leven nog geen advocaat gezien, en ik weet

ook niet waarvoor ik er een nodig heb. Ik weet niet eens of verdediger hetzelfde is als advocaat, of officier van justitie. Iets als een rechter, neem ik aan, behalve dat hij aan mijn kant staat en meer benul van wetten heeft dan ik. Maar meer benul van wetten dan ik heeft eigenlijk iedereen hier in deze ruimte. Elke politieagent met name. En die zou ik het natuurlijk kunnen vragen. Maar ik wed dat als ik de jongste vraag of ik nu iets als een advocaat nodig heb, hij zich dan tot z'n collega wendt en roept: 'Hé, Horst! Horstje! Kom eens hier! Onze held hier wil weten of hij een advocaat nodig heeft! Kijk nou toch. Kliepert de hele vloer onder het bloed, pist in z'n broek als een wereldkampioen én – wil zijn advocaat spreken!' Hahaha. Dan lachen ze zich natuurlijk kapot. En ik vind dat het al slecht genoeg met me gaat, ik hoef mezelf niet ook nog voor paal te zetten. Wat gebeurd is, is gebeurd. Meer niet. Daar kan ook een advocaat niks meer aan veranderen. Want, dát we er een klerezooi van hebben gemaakt, kan alleen een gek proberen te ontkennen. Wat moet ik zeggen? Dat ik de hele week thuis aan het zwembad heb gelegen, vraag het de werkster maar? Dat die stukken varken als regen uit de hemel zijn komen vallen? Veel kan ik nu echt niet meer doen. Ik zou nog richting Mekka kunnen bidden en in m'n broek kunnen schijten, verder staan er niet veel opties meer open.

De jongste, die er eigenlijk heel aardig uitziet, schudt zijn hoofd en herhaalt: 'Vijftien is onzin. Veertien. Met veertien ben je strafrechtelijk aansprakelijk.'

Waarschijnlijk moet ik nu een schuldgevoel hebben en berouw en alles, maar eerlijk gezegd, ik voel helemaal niks. Ik ben alleen maar waanzinnig duizelig. Ik krab onder aan m'n kuit. Alleen, daar waar vroeger mijn kuit zat, is nu niks meer. Een paarse streep slijm blijft aan m'n hand

kleven. Dat is niet mijn bloed, heb ik eerder gezegd, toen ze me ondervroegen. Er lag toch genoeg ander slijm op straat waarover ze zich druk konden maken en ik dacht echt dat het mijn bloed niet was. Maar als het niet mijn bloed is, waar is dan nu mijn kuit, vraag ik me af.

Ik trek m'n broekspijp op en kijk eronder. Dan heb ik nog net een seconde om me te verbazen. Als ik dat in een film zou zien, zou ik zeker onpasselijk worden, denk ik, en inderdaad word ik nu onpasselijk, op dit bureau van de snelwegpolitie, wat ergens ook wel geruststellend is. Eén moment zie ik mijn spiegelbeeld in het linoleum nog op me afkomen, en dan een smak, en ik ben weg.

2

De dokter doet zijn mond open en dicht als een karper. Het duurt even voor er woorden uitkomen. De dokter schreeuwt. Waarom schreeuwt de dokter nou? Hij schreeuwt tegen de kleine vrouw. Dan bemoeit eentje in uniform zich ermee, een blauw uniform. Een politieagent die ik nog niet ken. Hij wijst de dokter terecht. Hoezo weet ik trouwens dat het een dokter is? Hij draagt een witte jas. Zou dus ook een bakker kunnen zijn. Maar in de zak van zijn jas heeft hij een metalen zaklampje en een luisterding. Wat moet een bakker met een luisterding, broodjes afluisteren? 't Zal vast een dokter zijn. En die dokter wijst nu op mijn hoofd en brult. Ik tast onder de deken in het rond naar mijn benen. Ze zijn bloot. Voelen ook niet meer volgezeken of bebloed aan. Waar ben ik hier?

Ik lig op m'n rug. Boven is alles geel. Blick opzij: grote donkere ramen. Andere kant: wit plastic gordijn. Ziekenhuis, zou ik zeggen. Dat klopt trouwens ook met de dokter. Ja natuurlijk, de kleine vrouw draagt ook een witte jas en een schrijfblok. En welk ziekenhuis, misschien de Charité? Nee, geen idee. Ik ben immers niet in Berlijn. Eens